

dosarul nr. 3ra-1075/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Centru), judecătorul: N. Mazur
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, judecătorii: V. Negru, A. Pahopol, A. Bostan

Î N C H E I E R E

19 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Svetlana Filincova
Luiza Gafton
Dumitru Visternicean

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Iurie Vition,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Iurie Vition împotriva Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene al Republicii Moldova cu privire la declararea nulității actului administrativ, restabilirea în funcția deținută, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 06 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins cererea de apel declarată de către Iurie Vition,

c o n s t a ț ă :

La 20 ianuarie 2017, Iurie Vition a depus cererea de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene al Republicii Moldova privind declararea nulității actului administrativ nr. 1452-p-353 din 21 decembrie 2016, restabilirea în funcția deținută, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, a activat în cadrul Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene al Republicii Moldova din aprilie 1993. Pe parcursul activității sale a deținut mai multe funcții, iar prin ordinul nr.36 din 21 ianuarie 2015 a fost detașat prin transfer în funcția de consilier în Ambasada Republicii Moldova în Republica Bulgaria pe o perioadă de 3 ani, începând cu 21 ianuarie 2015.

Iurie Vition a menționat că, la 21 decembrie 2016 angajatorul a emis ordinul nr. 1452-p-353 cu privire la modificarea raporturilor de serviciu cu reclamantul, care activa ca consilier al Ambasadei Republicii Moldova în Republica Bulgaria, prin transfer, de pe perioadă nedeterminată pe perioadă determinată,

23 decembrie 2016 - 31 martie 2017, în legătură cu obținerea dreptului la pensie pentru limită de vârstă, și tot prin același ordin dânsul a fost rechemat în legătură cu încetarea raporturilor de serviciu din data de 31 martie 2017.

Reclamantul a precizat că, deși în acest ordin ca temei este indicată cererea sa, o astfel de cerere el nu a depus, fapt indicat în cererea depusă în adresa angajatorului. În baza acestei cereri, angajatorul la 15 februarie 2017 a emis ordinul nr. 137-p-24 referitor la modificarea ordinului Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene al Republicii Moldova de modificare a raporturilor de serviciu și rechemare a d-lui Iurie Vition.

În opinia reclamantului, la emiterea ordinului din 21 decembrie 2016, pârâtul în mod greșit și eronat a făcut trimitere la art. 61, art. 42 alin.(5) din Legea nr. 158 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public. Iar, la caz sînt aplicabile prevederile Legii (nr. 761 din 27 decembrie 2001, publicată în M.O. la 02 februarie 2002, Nr. 20, art. Nr: 80) cu privire la serviciul diplomatic și Codului muncii. Articolul 1 alin.(2) din Legea nr. 761 cu privire la serviciul diplomatic indică clar care este cadrul juridic al serviciului diplomatic, iar în art. 4 alin.(2) din Legea nr. 158 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public este indicat că, prevederile acestei legi pot fi aplicate colaboratorilor ministerului de externe doar în partea, în care aceste reglementări nu sunt prevăzute de legea specială. Iar legea speciala este legea cu privire la serviciul diplomatic. De asemenea la emiterea acestor ordine urmează a fi aplicat și Codul Muncii, la care pârâtul absolut nu s-a referit. Această chestiune rezultă din art. 3 al Codului Muncii, în care este indicat că dispozițiile Codului Muncii se aplică și în privința salariaților, cetățeni ai Republicii Moldova, care activează la misiunile diplomatice peste hotare. Articolul 9 alin. (1¹) al Legii nr. 761 cu privire la serviciul diplomatic indică clar că, colaboratorii Ministerului Afacerilor Externe sunt funcționari publici cu statut special. Deci, urmează la emiterea ordinelor să se aplice și prevederile Legii nr.761 cu privire la serviciul diplomatic. Chiar dacă pârâtul a aplicat prevederile Legii nr. 158 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, apoi urma de aplicat art. 62 alin.(1) lit. h), prin prisma art. 44 alin.(1), 48 alin.(1), (5). Neaplicarea acestor prevederi legale, denotă încă odată că, modificarea raporturilor de serviciu dintre reclamant și pârât este absolut neîntemeiată. Mai mult ca atât, reclamantul nu a depus nici o cerere în scris referitor la modificarea raporturilor de serviciu și numai după ce a indicat pârâtului la acest fapt, a apărut ordinul 137-p-24 din 15 februarie 2017 de modificare a ordinului de concediere. Iar în baza normelor legale citate, urmau să-i fie modificate raporturile de munca în baza art. 62 lit. h) din Legea nr. 158 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, adică la expirarea termenului contractului de muncă. Consideră că, la emiterea ordinelor contestate, nu a fost modificat raportul de muncă cu reclamantul, dar a fost o eliberare din funcție camuflată. Reclamatul face trimitere în ordin și la art. 25 din Legea nr. 761 cu privire la serviciul diplomatic, fără a indica concret la care literă, încetarea

raporturilor de serviciu în circumstanțe ce nu depind de voința părților, conform art. 62, alin. (1), lit. (h) al Legii nr.158 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, are loc doar la expirarea termenului pentru care funcția publică a fost ocupată pe o perioadă determinată sau în cazul reîncadrării funcționarului public înainte de expirarea perioadei pentru care a fost aprobată suspendarea raporturilor de serviciu. La fel, consideră că, ordinul din 22 ianuarie 2015 nr. 36-p-07 referitor la detașarea lui prin transfer, prin care a fost fixat termenul determinat, de trei ani, din 23 februarie 2015 până la 23 februarie 2018, a fost emis anume în temeiul art. 42, alin. (5) al Legii nr.158, fiind în deplină concordanță cu acesta, fiind fixat un termen determinat de 1 an și 2 luni după atingerea vârstei de pensionare, din totalul de 3 ani permiși de norma legală citată. Întemeierea juridică a ordinului contestat în baza lit. (d) alin. (1) al art. 62 al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public o consideră ilegală, fiind neglijate prevederile art. 62, alin. (1), lit. (h) Legii nr.158 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, direct aplicabile în speță.

Iurie Vition a invocat referitor la rechemarea înainte de termen cu încetarea raporturilor de serviciu din data de 31 martie 2017, și prevederile art. 25 al Legii privind serviciul diplomatic, ce prevede exhaustiv motivele și procedura rechemării înainte de termen din cadrul misiunilor diplomatice. La cazul din speță nici una nu este aplicabilă. Din momentul în care nici ordinul contestat, nici situația obiectivă de fapt nu întrunește motivele expuse în norma legală citată, rechemarea înainte de termen efectuată prin ordinul contestat este lipsită de temei juridic, respectiv este ilegală.

Reclamantul a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată, anularea ca fiind subiectiv, contrar prevederilor legii și adoptat cu încălcarea procedurii stabilite, ordinul 1452-p-353 din 21 decembrie 2016 al Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene prin care i s-au lezat drepturile și interesele legitime, obligarea Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene al Republicii Moldova să înlăture toate încălcările care au dus la lezarea drepturilor reclamantului și suspendarea ordinului nr. 1452-p-353 din 21 decembrie 2016 al Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene al Republicii Moldova până la finele examinării prezentei cauze civile în scopul asigurării acțiunii și executării pe viitor a hotărârii judecătorești.

Prin hotărârea din 11 august 2017 a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), a fost respinsă cererea de chemare în judecată înaintată de Iurie Vition către Ministerul Afacerilor Externe și Integrării Europene al Republicii Moldova privind declararea nulității actului administrativ, restabilirea în funcția deținută, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral.

În susținerea soluției date, instanța de fond a concluzionat că pârâtul la adoptarea actelor administrative contestate, corect a aplicat prevederile legislației în vigoare și procedura stabilită, astfel temei legal de anulare a actelor

administrative contestate și admiterea cererii de chemare în judecată a reclamantului nu este.

Invocând ilegalitatea hotărârii instanței de fond, la 07 septembrie 2017, Iurie Vition a declarat apel împotriva hotărârii din 11 august 2017 a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), solicitând admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În cadrul ședinței de judecată din 23 ianuarie 2018 Iurie Vition a depus cerere de apel suplimentară cu reiterarea solicitărilor inițiale.

Prin decizia din 06 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Iurie Vition, și menținută hotărârea din 11 august 2017 a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru).

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 07 iunie 2018 Iurie Vition a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea deciziei din 06 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 11 august 2017 a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a cererii de chemare în judecată (f.d.200-203).

În motivarea recursului recurentul a menționat că nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârea instanței de fond, le consideră ilegale, neîntemeiate și pasibile anulării, deoarece instanțele ierarhic inferioare au încălcat esențial și eronat au aplicat normele de drept material, nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, au aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și au interpretat în mod eronat legea, iar în consecință aceste erori au dus la o apreciere arbitrară a probelor și la o soluționare greșită a cauzei.

La 03 august 2018 Ministerul Afacerilor Externe și Integrării Europene a depus referință asupra cererii de recurs prin care a solicitat respingerea recursului și menținerea hotărârii instanței de fond și a deciziei instanței de apel.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele cauzei atestă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 06 februarie 2018, expediată părților prin intermediul oficiului poștal la 18 aprilie 2018, confirmare despre recepționarea acesteia de către părți la materialele dosarului lipsește.

În aceste circumstanțe recursul, declarat de către Iurie Vition, la 07 iunie 2018, se consideră depus în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Iurie Vition în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea a altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens Completul reține, că sarcina instanței de recurs la aceasta etapă este de a verifica temeiurile recursului și argumentele privind caracterul ilegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Completul evidențiază că, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedura de examinare a admisibilității unui recurs în materie civilă trebuie să corespundă în principiu garanțiilor unui proces echitabil, consfințite de art. 6 din CEDO, în special cu referire la dreptul de acces liber la justice și la dreptul subsecvent de a fi audiat de o instanță judecătorească (hotărârile *Delcourt contra Belgiei* din 17 ianuarie 1970 și *Erfar-Avef contra Greciei* din 27 martie 2014).

În acest context, completul reține că dreptul unei persoane de acces liber la justiție poate fi limitat, inclusiv prin instituirea procedurii de examinare a

admisibilității recursului, or prin însăși natura lor, condițiile pentru examinarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile stabilite pentru o cale de atac ordinară. Asemenea rigori urmăresc scopul de aplicare și interpretare unitară a legislației și îndeplinesc funcțiile de administrare eficientă a justiției, fiind în deplină concordanță cu art. 6 din CEDO (hotărârea Trevisanato contra Italiei din 15 septembrie 2016).

Completul reține că obligația de a motiva un act judecătoresc poate varia în funcție de natura actului în cauză (hotărârea Hansen contra Norvegiei din 02 octombrie 2014), iar în concepția CtEDO, nu se impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (hotărârea Nersesyan contra Armeniei din 19 ianuarie 2010).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Iurie Vition este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) Cod de procedură civilă, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziilor instanței de apel, iar alegațiile invocate în recurs nu indică încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei pentru declararea recursului admisibil.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Iurie Vition ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul, declarat de către Iurie Vition, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecători

Luiza Gafton

Dumitru Visternicean